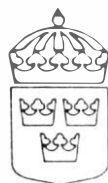

Motion till riksdagen

1988/89: A276

av Olof Johansson m.fl. (c)

Arbetsmarknaden

Mot.
1988/89
A276-278

Inledning

Tillgång till arbete eller utbildning har en central roll för varje individ genom den sociala betydelse arbetet har för gemenskap, personlig utveckling, identitet och självtillit. Det är också grunden för en självständig försörjning. Förvärvsarbetet är lika viktigt för kvinnor som för män.

Samhället måste därför ha en hög arbetsmarknadspolitisk beredskap för att möta konjunktur nedgångar och de krav som strukturförändringar inom näringslivet ställer. Målsättningen att alla som vill ha arbete skall beredas arbete måste ligga fast. Det är med denna utgångspunkt viktigt att bredda och differentiera lokala arbetsmarknader i olika delar av Sverige så att människor har valmöjligheter. Tillgången på arbete eller utbildning är en väsentlig förutsättning för andra levnadsvillkor och styr möjligheterna att nå positiv samhällsutveckling.

Den socialdemokratiska regeringen har, trots en långvarig internationell högkonjunktur, först nu lyckats pressa ned arbetslösheten i förhållande till 1982 i någon nämnvärd grad. Den öppna arbetslösheten är med en korrekt jämförelse endast ca 1 % lägre första halvåret 1988 (1,6%) jämfört med första halvåret 1982 (2,5%). Vidare har under den socialdemokratiska regeringsperioden de regionala skillnaderna i arbetslöshetstalen varit betydande. Den förda ekonomiska politiken har kraftigt förstärkt de regionala obalanserna och stimulerat en kraftig inflyttning till storstadsregionerna, med de problem detta medfört både i avfolkningsbygder och inflyttningssorter. Tillväxten i den svenska ekonomin har varit starkt koncentrerad. Detta har inom vissa områden skapat en överhettning med löneglidning och inflation som följd. Andra områden har haft en långsammare tillväxt, stagnation eller till och med recession. I många regioner och i många kommuner är arbetslösheten betydligt högre än de genomsnittliga arbetslöshetssiffror som redovisas i budgetpropositionen.

Orsaken till obalansen mellan olika landsdelar är den ekonomiska politik som regeringen fört, vilken varit starkt koncentrationsdrivande. Regeringen har gynnat storföretagen och expansiva områden på småföretagens och regionalt utsatta områdens bekostnad.

Enligt centerpartiets uppfattning måste insatserna inriktas på att ge förutsättningar för arbete och utbildning över hela landet. Det gäller att driva en närings- och regionalpolitik som ger tillräckligt många arbetstillfällen i alla delar av landet. Det gäller också att med utbildningsinsatser underlätta ny-

eller återinträde på arbetsmarknaden. Dessa åtgärder måste särskilt inriktas till förmån för ungdomar, kvinnor och långtidsarbetslösa. Det är även enligt vår mening nödvändigt att utnyttja de positiva möjligheter den internationellt betingade högkonjunkturen inneburit för att främja kapacitetsutnyttjande och ökande sysselsättning över hela landet. Vi har i våra regional-, närings-, trafik-, energi- och bostadspolitiska motioner lagt förslag som syftar till att stimulera samhällsekonomin och forma en decentraliserad samhällsstruktur med arbete, boende, utbildning och service i alla delar av landet.

Det är vidare enligt centerpartiets mening angeläget att föra en politik som minskar statens totala kostnader för arbetsmarknadspolitiska insatser. Detta kan, på ett ansvarsfullt sätt, endast ske om antalet människor som nu får samhälleligt stöd kan minskas genom fler fasta arbeten. Enligt centerpartiets mening måste ökad uppmärksamhet riktas mot möjligheterna att skapa fler jobb i näringsliv och småföretagsamhet.

Kostnaderna för arbetslöshetsersättningar och kontant arbetsmarknadsstöd har ökat kraftigt. Den utbetalade ersättningen var 1977 nära 1,2 miljarder kr. För nästkommande budgetår beräknas utbetald ersättning uppgå till över 8 miljarder kr.

Denna ökning har ägt rum trots en långvarig högkonjunktur och trots att närmare en tredjedel av de arbets sökande inte har någon ersättning alls. Främst kvinnor och ungdomar står utanför trygghetssystemen. Kortsiktiga arbetsmarknadspolitiska insatser förmår inte att lösa de grundläggande orsakerna till arbetslösheten.

Enligt vår mening måste kampen mot arbetslösheten föras på ett mer offensivt sätt. Det är en självklarhet att politiken skall inriktas på att lindra konsekvenserna för dem som drabbas. Den långsiktiga tryggheten för enskilda kan bäst tillgodoses genom en mer expansiv industrisektor, där särskilt småföretagens villkor är viktiga för att utvecklingen skall bli positiv, och en fortsatt ökning av tjänste- och servicenäringarna.

Enligt vår mening ger åtgärder som inriktas mot att främja småföretagen och allmänt stödja näringslivet via STU, utvecklingsfonderna, länsstyrelserna m fl tillsammans med en kraftigt minskad skattebelastning för småföretagen ett mer varaktigt resultat än kortsiktiga arbetsmarknadspolitiska insatser i AMS' regi. Detta bör ges regeringen till känna.

Lika villkor i arbetslivet

Arbetsmarknaden är i dag i stor utsträckning uppdelad i mans- och kvinnoyrken. Utvecklingen måste brytas så att de olika erfarenheter män och kvinnor har, kommer till nytta inom samtliga sektorer i samhället. En jämnare fördelning av män och kvinnor inom alla yrken måste komma till stånd. Män och kvinnor skall ha samma möjligheter och samma rätt till utveckling i yrkesarbetet.

De flesta formella hinder för jämställdhet mellan män och kvinnor i arbetslivet har avskaffats i och med införandet av jämställdhetslagen. De informella hindren kvarstår dock i många fall. Vi har i en särskild motion tagit upp jämställdhetsfrågorna i vid mening.

Utvecklingen har gått mot en minskad arbetstid dels genom att arbetsdagen har förkortats, dels genom att arbetsveckan har förkortats till fem dagar. Semestern har efter hand förlängts. Argumenten för en fortsatt arbetstidsförkortning är flera. Ett är att en förkortad arbetstid skulle öka möjligheterna till jämställdhet. Ett annat är att den skulle kunna leda till en ökad sysselsättning genom att fler skulle få arbete. Enligt centerpartiets mening är dock det främsta argumentet att en kortare sammanlagd löncarbetstid kan ge en bättre livskvalitet.

Centerpartiet har vid upprepade tillfällen understrukit att en såväl förkortad som flexibel arbetstid är angelägen för många människor. Förändringar måste genomföras på ett sådant sätt att de faktiska skillnaderna mellan mäns och kvinnors arbetstid utjämnas. Partiet har också lyckats driva igenom kravet på rätt till sex timmars arbetsdag för småbarnsföräldrar.

Särskilda åtgärder måste vidtas för att också jordbrukare och andra egen- och småföretagare skall kunna få villkor som är jämförbara med andra grupper.

Stor vikt bör, enligt vår mening, läggas vid personliga valmöjligheter så att arbetstiderna kan anpassas till olika familjers och individers behov och önskemål. Det bör ske genom att arbetstidslagstiftning och avtal på arbetsmarknaden på kort sikt anpassas till en friare arbetstidsförläggning. Det är nödvändigt att en mer flexibel förläggning av arbetstiden tillåts än för närvarande. Fördelarna med en flexibel arbetstid är, enligt vår mening, stora såväl för konsumenter och anställda som för företagens konkurrenskraft.

Den fortsatta produktivetsutvecklingen är avgörande för hur snabb takten i framtida arbetstidsförkortningar blir. Det bör dock samtidigt understrykas, att en förkortad arbetstid ur samhällets synpunkt kan innebära vinster i form av t.ex. ett minskat vårdbehov. För vissa yrkesgrupper, t.ex. inom vårdsektorn med många tunga lyft, kan en förkortad arbetstid vara nödvändig om skilda typer av arbetsskador skall kunna minska.

Enligt vår mening bör en kortare arbetstid få en starkare prioritet i framtiden vid avvägningen mellan olika angelägna reformer. Takten måste dock anpassas så att tillräckliga resurser kan satsas på vård, omsorg och utbildning.

Takten kommer också att påverkas av den fördelning mellan lön och fritid som arbetsmarknadens parter gör i avtalsförhandlingarna.

Det långsiktiga målet är att alla skall få möjlighet till en arbetstid på ca 30 timmar per vecka. Det är emellertid nödvändigt att frågan om arbetstidens längd främst diskuteras som en livskvalitetsfråga och inte endast som en arbetsmarknadsfråga.

Arbetsrätt

Den arbetsrättsliga lagstiftningen har nu fungerat i snart halvtannat decennium och många krav på förändringar har ställts. Lagstiftningen har bl.a. kritiserats för att vara stelbent och rigid. I vissa fall leder lagstiftningen till orimliga konsekvenser för den enskilde. Vi kräver mot denna bakgrund i en särskild motion att en total översyn skall ske i syfte att få en mer modern och flexibel lagstiftning.

Arbetshandikappade

Enligt vår mening måste "arbetslinjen" gälla även för de arbetshandikappade. Det är både positivt för den enskilde och för samhället om så många som möjligt av dem som drabbats av ett arbetshandikapp kan erhålla arbetet antingen på den reguljära arbetsmarknaden eller genom speciella statliga insatser, t.ex. genom Samhall eller lönebidragsanställningar. Vi utvecklar vår syn på dessa frågor i en särskild motion.

Arbetsmiljö

Utvecklingen på arbetsmarknaden har inneburit att många arbetsplatser förbättras. Fysiskt tunga arbeten har lindrats bl.a. genom den tekniska utvecklingen som skapat förutsättningar för ökad mekanisering och automatisering m.m. Det finns dock fortfarande många områden med fysiskt tungt arbete, där möjligheterna till att genom tekniska förbättringar minska påfrestningarna på den enskilde är små. Ett sådant område är vården.

Utvecklingen har också medfört att den psykiska arbetsmiljön i många fall blivit mer påfrestande. Arbetstakten och stressen har ökat inom många områden. Många upplever sig inte rätta till för både föräldraansvar och en yrkesroll, med en ökande stress som följd. I en särskild kommittémotion utvecklar vi vår syn på arbetsmiljöfrågorna.

Ungdomars arbete

En av de viktigaste uppgifterna för samhället är att bereda ungdomar arbete eller utbildning. Ett välfärdssamhälle som vårt får inte acceptera att unga människor inte får fäste på arbetsmarknaden. Det är ett oroande faktum att ungdomsarbetslösheten har varit hög trots goda konjunkturer. Det är i och för sig självklart att grunden för en fungerande arbetsmarknad är en framsynt politik för ekonomisk utveckling inom ramen för en marknadsekonomi som tar sociala och miljömässiga hänsyn. Insatserna från samhället måste inriktas på att förutsättningar för varaktiga jobb skapas över hela landet på den ordinarie arbetsmarknaden. En sådan politik är också grunden för ungdoms sysselsättning.

Hög arbetslöshet bland ungdomar, särskilt i vissa regioner och inte minst bland flickor under en rådande högkonjunktur, visar emellertid att generella ekonomisk-politiska åtgärder inte är tillräckliga. Regeringens ekonomiska politik har i stället medverkat till att arbetsmarknaden för många ungdomar i regionalt utsatta områden förvärrats. Detta innebär att de generella åtgärderna måste kompletteras med särskilda insatser.

Inskolningsplatser och ungdomslag

AMS har i en skrivelse föreslagit att ungdomslagen skall slopas och ersättas med en jobbgaranti för 18- och 19-åringar i form av inskolningsplatser. Inskolningsplatserna skall omfatta hela arbetsmarknaden och ge arbete på heltid. AMS har föreslagit att reformen skall träda i kraft den 1 juli 1989.

AMS förslag är i linje med vad vi från centerpartiet föreslagit till tidigare riksmöten. Centerpartiet har arbetat för att ungdomar skall placeras över

hela arbetsmarknaden, eftersom den framtida sysselsättningsökningen under överskådlig tid i huvudsak kommer att ske inom den privata sektorn. Den offentliga sektorn kommer av ekonomiska och omstruktureringskäl inte kunna svara för någon nämnvärd sysselsättningsökning. Vi har mot denna bakgrund starkt kritiserat regeringen för den ensidiga inriktningen av ungdomslagsplatserna mot den offentliga sektorn i stället för att öka andelen platser på den privata arbetsmarknaden.

I budgetpropositionen aviserar föredraganden att hon avser att återkomma med förslag om förändrade ungdomsåtgärder senare. I avvaktan härpå föreslås oförändrad medelsanvisning för inskolningsplatser och ungdomslag.

Ett slopande av ungdomslagsplatserna skulle innebära ett minskat anslagsbehov med ca 250 milj. kr. i förhållande till vad föredraganden beräknat, då kostnaden är större för ungdomslagsplatserna än för inskolningsplatserna.

I avvaktan på regeringens förslag bör således anslagen B 6 och B 7 totalt beräknas till 1 miljard kr. Ersätts 5 000 inskolningsplatser med 5 000 platser inom gymnasieskolan minskar anslagsbehovet med ytterligare ca 100 milj. kr. Vi utvecklar vår syn på dessa frågor närmare när regeringens aviserade proposition presenteras.

Decentralisering av arbetsmarknadsstyrelsen

Under de senaste åren har det skett en viss decentralisering av AMS verksamhet. Detta är positivt och vi vill understryka vikten av att man går vidare och minskar centrala AMS ytterligare med hänsyn till den kompetensuppbyggnad som skett vid de lokala arbetsförmedlingarna. Enligt vår mening kan antalet tjänster vid AMS centralt minskas med 100 och vid länsarbetsnämnderna med 200. Detta innebär en minskad belastning på statsbudgeten med 75 milj. kr. Vi anser däremot att de lokala arbetsförmedlingarna skall få behålla det tillskott av tjänster som beslutats under perioder med högre arbetslöshet.

Arbetsförmedlingens organisation

Arbetsförmedlingens uppgift är att underlätta den nödvändiga anpassningen mellan utbud och efterfrågan på arbetskraft, vilket är en av förutsättningarna för en positiv ekonomisk utveckling. Det är självklart att arbetsförmedlingen skall hjälpa och stödja de arbetssökande som har svårt att erhålla en varaktig anställning. Men det måste också vara en uppgift för arbetsförmedlingen att aktivt och kontinuerligt undersöka vilka arbeten som finns att tillgå och inte enbart vara en mottagare av de arbeten som anmäls. De flesta arbetssökande har den initiativförmåga och handlingskraft som krävs för att själva ta kontakt med arbetsgivare direkt eller söker arbete via platsförmedlingens annonser. Vi anser även att en mer total översyn av arbetsförmedlingslagen måste komma till stånd, med syfte att lägga förslag om alternativ som komplement till de offentliga arbetsförmedlingarna.

Arbetslöshetsförsäkringen

Mot. 1988/89
A276

Enligt vår mening bör arbetslöshetsförsäkringen utformas som en allmän trygghetsförsäkring eftersom det grundläggande syftet med försäkringen skall vara att garantera en ekonomisk grundtrygghet för den som inte kunnat få sin försörjning tryggad genom eget arbete. Ur denna synpunkt är det ingen skillnad mellan dem som haft arbete respektive dem som för första gången skall träda ut på arbetsmarknaden. Nuvarande regler innebär att närmare en tredjedel av de arbetslösa inte kan komma ifråga för vare sig ersättning från arbetslöshetskassa eller kontant arbetsmarknadsstöd (KAS). Detta innebär enligt vår uppfattning att gällande system för arbetslöshetsunderstöd inte fyller rimliga trygghetskrav. Alla som drabbas av arbetslöshet måste få en rimlig grundtrygghet. Mot denna bakgrund har vi från centerpartiets sida i en särskild motion föreslagit att en utredning skall tillkallas med direktiv att lägga förslag om en allmän arbetslöshetsförsäkring.

På förslag av regeringen beslöt riksdagen våren 1988 om ändrade former för finansieringen av arbetslöshetsunderstödet. Bl.a. innebar beslutet att statsbidragen till arbetslöshetsförsäkringen i sin helhet skall betalas med arbetsgivaravgifter och ej till någon del över budgeten. För detta ändamål tas en s.k. arbetsmarknadsavgift på 2,16 % ut. Denna avgift skall även täcka kostnaderna för statsbidrag till permitteringslöneersättningen, vilken föredraganden beräknar till 50 milj. kr. för nästkommande budgetår.

Utifrån i budgetpropositionen angiven total lönesumma blir intäkten av denna avgift drygt 11,1 miljarder 1989. Som jämförelse kan nämnas att överskottet i arbetslöshetsförsäkringen för andra halvåret 1988 var 2,2 miljarder kronor. Utbetalad arbetslöshetsersättning under 1988 var ca 6,7 miljarder kronor.

De avgifter som erläggs av de försäkrade anses numera vara ersättning för de administrativa kostnaderna och uppgå till ca 5 % av den totala kostnaden. Kostnaderna för statsbidrag totalt som skall täckas med arbetsmarknadsavgiften är således enligt föredragandens bedömning 7 940 milj. kr. exklusive finansieringsavgifter. Denna bedömning baseras på ett antagande att arbetslösheten i genomsnitt kommer att motsvara 6,5 dagar per medlem och år och utifrån en genomsnittlig dagpenning på 355 kr. KAS finansieras via anslagsmedel även i fortsättningen. Med regeringens bedömning av statsbidragsbehovet uppstår således ett överskott i storleksordningen 3,2 miljarder kr.

Riksdagens beslut våren 1988 innebar vidare att a-kassefonderna som i stor utsträckning byggts med skattemedel upplöstes och tillgångarna överfördes till "organisationer" som stod bakom fonderna. I klartext innebar riksdagens beslut att ca 2,2 miljarder kronor skänktes till de fackliga organisationerna. Enligt vår mening borde i stället dessa medel ha utnyttjats inom ramen för det trygghetssystem de byggts upp för och borde ha setts som en ekonomisk resurs vid införandet av en framtida allmän trygghetsförsäkring.

I regeringens budgetproposition beskrivs vidare läget på den svenska arbetsmarknaden som mycket bra. Arbetskraftsbrist förekommer i många yrken och i flera regioner.

I ett sådant läge borde både sociala och ekonomiska skäl tala för att all

kraft skall inriktas mot insatser som prioriterar att ge de arbetssökande arbete eller utbildning framför kontantstöd. Från centerpartiet lägger vi bl.a. av detta skäl en mängd förslag som syftar till att utveckla arbetsmarknaden över hela landet.

Vi föreslår bl.a. i våra regional-, närings-, trafik-, utbildnings-, jordbruks-, bostadspolitiska motioner följande insatser för utveckla och stimulera arbetsmarknaden över hela landet:

- Kraftiga uppräknings av länsanslagen för att med lokaliserings- och glesbygdssöd skapa bättre förutsättningar för investeringsprojekt och arbetstillfällen i länen om sammanlagt mer än 600 milj. kr.
- Särskilda medel för att främja landsbygdens utveckling om totalt 200 milj. kr.
- Ett tioårigt program för förstärkning och beläggning av länsvägnätets grusvägar och ett riktat anslag om 500 milj. kr. anvisas för detta ändamål nästkommande budgetår
- Att 1 öre/kWh av vinsterna från vattenkraften skall återföras till de regioner där vattenkraftselen produceras, vilket ger dessa regioner ett årligt tillskott på 600-700 milj. kr
- En kraftigt förbättrad kommunal skatteutjämning till ett belopp utöver regeringens förslag på 1,7 miljarder
- Åtgärder för att öka bostadsbyggandet i regioner som nu har brist genom stimulansbidrag om 150 milj. kr. till kommunerna för byggande av smålägenheter
- Ett program för upprustning av VA-nätet i kommunerna samtidigt som ett stimulansbidrag om 100 milj. kr. anvisas för detta ändamål, riktat i första hand till orter med ledig entreprenadkapacitet
- Betydande satsningar på småföretagsamheten bl.a. genom att arbetsgivaravgifterna sänks med 5 procentenheter på en lönesumma upp till 500 000 kr., inget avgiftsuttag för egenföretagare på det första basbeloppet och ändrade skatteregler i syfte att underlätta möjligheterna för småföretagsutveckling.
- Industriella satsningar för att stärka småföretagsutvecklingen m.m. om totalt 140 milj. kr.
- Ökade insatser för utbildning och forskning med över 500 milj. kr.
- Ökat stöd till lantbruksnäringen för omställning och miljöförbättringar med över 300 milj. kr. samt
- ökade resurser för arbetsmarknadsutbildning och bibehållet rekryteringsstöd om 250 milj. kr. etc.

Våra förslag på olika områden bl.a. i syfte att bredda arbetsmarknaden och skapa fler arbetstillfällen - framför allt i områden, där problem kvarstår på arbetsmarknaden trots den rådande högkonjunkturen - är sammantaget offensiva satsningar på mer än 5 miljarder kr.

Vi anser det vidare särskilt viktigt att de sysselsättningsskapande insatserna intensifieras och de medel som reserverats för dessa ändamål utnyttjas effektivt. Problemen för de svårplacerade på arbetsmarknaden kvarstår och vi anser mot denna bakgrund att det nuvarande rekryteringsstödet ej skall avskaffas såsom föreslås i propositionen. Vi bedömer att anslagsbehovet för detta ändamål uppgår till 100 milj. kr.

Mot. 1988/89

A276

Vi föreslår även att ytterligare 5 000 utbildningsplatser inrättas inom det reguljära utbildningsväsendet som bekostas av AMS. Kostnaden för dessa platser kan beräknas till 150 milj. kr.

De offensiva insatser som vi föreslår måste kompletteras med klara direktiv till arbetsförmedlingarna om att de arbetssökande i princip måste ta anvisat arbete på hemorten. De lokala arbetsförmedlarna måste således aktivt verka för att anvisat arbete tas. De arbetssökande måste acceptera ett tillfälligt arbete i avvaktan på ett arbete anpassat efter yrkeserfarenhet och utbildning.

Med en offensiv politik enligt vår modell kan nuvarande besvärliga vakanslägen inom vård, service och tillverkning förbättras. Många arbetssökande som yrkesmässigt senare ägnar sig åt teoretiska yrken kan få erfarenhet av kroppsarbetets villkor, vilket måste ses som ett nyttigt erfarenhet. Ett arbete är också att föredra ur social synpunkt framför en nedbrytande arbetslöshet. Med vårt förslag skapas förutsättningar för alla att på ett positivt sätt medverka till ökad välfärd i hela vårt land.

Sammantaget bedömer vi att våra förslag kommer att minska antalet stöddagar väsentligt inom såväl arbetslöshetsförsäkringen som KAS. Vi anser att en rimlig beräkning är att antalet stöddagar med KAS kommer att uppgå till 2,3 miljoner resp. att arbetslösheten i genomsnitt kommer att motsvara 5 dagar per medlem och år under nästa budgetår.

Detta innebär att anslagsbehovet för KAS minskar med 60 milj. kr. i förhållande till regeringens förslag. Vi bedömer vidare att de offensiva insatser på olika områden tillsammans med hårdare krav att ta anvisat arbete som vi föreslår, medför ett minskat stödbehov inom ramen för arbetslöshetsförsäkringen, beräknat efter genomsnittligt utbetalningsbehov på fem dagar per medlem, uppgår till i storleksordningen 2 miljarder kr i förhållande till regeringens bedömning. Detta motsvarar 0,4% av avgiftsuttaget.

Våra förslag skulle således leda till att överskottet i arbetslöshetsförsäkringen för 1989 kan beräknas uppgå till drygt 5 miljarder kr. Enligt vår mening bör mot denna bakgrund en del av dessa medel kunna utnyttjas för att finansiera bl.a. de offensiva satsningar vi föreslår. Med hänsyn till att konjunkturutvecklingen m.m. kan innebära ett ökat behov av stöd bör inte arbetsmarknadsavgiften sänkas, utan 2 500 milj. kr. som en engångsförstärkning föras över från berört konto i riksgäldskontoret till statsbudgetens inkomsttitel, lagstadgade socialavgifter, enligt samma teknik som regeringen begär riksdagens godkännande för vad gäller föreslagen överföring av medel från fonden för arbetsmiljöförbättringar till statsbudgetens inkomsttitel.

Vi vill samtidigt understryka att vårt förslag innebär att såväl andelen egna avgifter som stödnivåer är oförändrade i förhållande till regeringens förslag. Det ekonomiska stödet för den enskilde som drabbas av arbetslöshet förändras således inte.

Enligt vår mening bör med hänsyn till den överfinansiering av arbetslöshetsförsäkringen som nu uppenbarligen sker, på nytt prövas om inte intäkterna till arbetslöshetsförsäkringen bör balanseras mot statsbudgeten, såsom a-kassekommittén föreslog, i syfte att få effektivt utnyttjande av inbetalda medel.

Med hänvisning till vad som anförts hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om arbetsmarknadspolitikens inriktning,

2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om arbetstider,

3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som anförts om inriktningen av insatserna för att bereda ungdomar arbete eller utbildning samt i avvaktan på särskild proposition beräkna kostnaderna för statsbidraget till inskolningsplatser m.m. till 1 000 000 000 kr.,

4. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om decentralisering av AMS,

5. att riksdagen beslutar till AMS förvaltningskostnader för budgetåret 1989/90 anvisa ett ramanslag av 1 920 428 000 kr.,

6. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om arbetsförmedlingens organisation och inriktning,

7. att riksdagen hos regeringen hemställer om en översyn av arbetsförmedlingslagen i enlighet med vad som anförs i motionen,

8. att riksdagen med avslag på prop 1988/89:100 i denna del som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om behovet av rekryteringsstöd för svårplacerad arbetskraft samt beslutar att för 1989/90 anvisa 100 000 000 kr. för detta ändamål,

9. att riksdagen med avslag på prop 1988/89:100 som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om behovet av 5 000 ytterligare utbildningsplatser inom det reguljära utbildningsväsendet samt beslutar anvisa ett i förhållande till regeringens förslag med 150 000 000 kr. förhöjt anslag till särskilt anordnad arbetsmarknadsutbildning och utbildningsbidrag för detta ändamål,

10. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om formerna för redovisning av intäkterna till arbetslöshetsförsäkringen,

11. att riksdagen beslutar till Kontant arbetsmarknadsstöd och utbildningsbidrag för budgetåret 1989/90 anvisa ett förslagsanslag på 3 854 132 000 kr.,

12. att riksdagen bemyndigar regeringen att från berört konto hos riksgäldskontoret till statsbudgetens inkomsttitel överföra 2 500 000 000 kr. av intäkterna från arbetsmarknadsavgiften i enlighet med vad som anförs i motionen.

Stockholm den 25 januari 1989

Mot. 1988/89
A276

Olof Johansson (c)

Karl Erik Olsson (c)

Bertil Fiskesjö (c)

Gunnar Björk (c)

Pär Granstedt (c)

Karin Israelsson (c)

Per-Ola Eriksson (c)

Görel Thurdin (c)

Karin Söder (c)

Gunilla André (c)

Börje Hörnlund (c)

Agne Hansson (c)

Larz Johansson (c)